

HZ. PEYGAMBER, TEVHÎT VE VAHDET*

Bizi yoktan var eden, bize sayısız nimetler bahşeden Yüce Rabbimize hamd ü senalar olsun.

Kutlu Doğumunu idrak ettiğimiz Efendimiz Server-i Asfiyâ, Hâtemü'l-Enbiyâ Muhammed Mustafa'yı, insanlık ailesinin bir ferdi olarak saygı ve tazim ile yâd ediyorum. Salât ü selâm, tahiyyat ü ikram, her türlü ihtiram ona, onun ashabına, etbâına, Ehl-i beytine olsun.

Sözlerimin başında İslam âleminde işlediğimiz hatalardan dolayı başka dünyalarda zorluk ve sıkıntı çeken, bizim yapıp ettiklerimizin ceremesini çeken, kendilerini İslamofobik nefret, ötekileştirme ve ayrımcılık kuşattığı için dünyanın en güzel ismi olan Muhammed'i, Hz. İsa'nın İncil'de müjdelediği Ahmed'i, Mahmud'u, Mustafa'yı gizlemek durumunda kalan, ismini söyleyemeyen bütün çocuklarımıza, adı Muhammed olan bütün gençlerimize selâm olsun diyorum.

En azılı düşmanlarının dahi "Emin" dediği Muhammed Mustafa'nın ümmetinin, Kutlu Doğumun ikliminde eman beldelerini, selam beldelerini yeniden tesis etmelerini Yüce Rabbimiz nasip ve müyesser eylesin.

Sayın Başkanım, Saygıdeğer Hanımefendi,

Kalbinde Sevgililer Sevgilisinin sevgisi ve sevdası ile salonumuzu teşrif eden aziz misafirler,

Sevgili Peygamberimizin "arkadaşlarım" diye hitap ettiği sevgili gençler,

Efendimizin "gözümüzün nuru, kalbimizin süruru" diye hitap ettiği sevgili çocuklar,

Hanımefendiler, beyefendiler,

Allah'ın selamı, rahmeti, bereketi sizinle olsun, geceniz mübarek olsun.

Bütün bir tarihi, bir medeniyeti özetleyen konuşmalar vardır. O konuşmalardan bir tanesi Habeşistan Kralının huzurunda cereyan etmiştir; bir tanesi de Kisra'nın huzurunda. Kisra'nın huzurunda Abdullah bin Huzafe'nin yaptığı konuşma... Hani Kisra, "Peygamber olduğunu söyleyen zat size ne vaat ediyor?" dediğinde, o büyük bir iftiharla "Bize sadece bir şey vaat ediyor, bizi kulların kulluğundan kâinatın Rabbine kul olmaya davet ediyor!" demişti ya, işte o konuşma...

Onun gibi bir başka konuşma da Habeşistan Kralı Necaşi'nin huzurunda cereyan etmişti. Cafer bin Ebû Tâlib'in, nam-ı diğer Cafer-i Tayyar'ın konuşması, Resûl-i Ekrem'in hayatını, gayesini, mesajını, risaletini özetleyen bir konuşmaydı. Afrika'nın kararmış

idrakini aydınlatan bir konuşmaydı. Necaşi'yi kavmiyle birlikte Muhammed Mustafa'ya ümmet kılan bir konuşmaydı.

Cafer 25 yaşında bir delikanlıydı, eşi Esmâ bint Umeys'le birlikte Mekke'den diğer müminlerin arasında Habeşistan'a hicret etmişti. Muhasara altındaki müminleri Habeşistan'a götürmüştü. Aslında Resûl-i Ekrem'in emriyle "Medine" aramaya gitmişti. Kureyşliler Amr bin el-Âs'ı bir heyetle birlikte Mekke'den giden bu grubu kendilerine iade etmesi için Necaşi'ye göndermişlerdi. Amr bin el-Âs, Necaşi'ye şöyle dedi: "Ey Hükümdar, bizden akli ermeyen bazı gençler senin ÷lkene sığındılar. Onlar atalarının dinini terk ettiler; senin dinine de girmediler. Bizim de sizin de bilmediğiniz yeni bir din icat ettiler. Onların babaları, amcaları, yakın akrabaları onları geri yollaman için bizi sana elçi olarak gönderdi. Onlar bu kimselerin kusurlarını ve kabahatlerini sizden daha iyi bilirler."

Necaşi ise, Resûl-i Ekrem'in ashabını dinlemeye karar vermişti. Onlar içeri girerken mutut olduğu veçhile kurallara riayet etmemişler, eğilip secdeye kapanmamışlardı. Sebebini sorduğunda, "Biz Allah'tan başka kimsenin önünde secde etmeyiz!" sözünü Afrika kıtası ilk defa Hz. Cafer'den duymuştu. Cafer bin Ebû Tâlib, işte Resûl-i Ekrem aleyhisselâmın muhteşem hayatını, mesajını özetleyen o meşhur konuşmasını yapmış ve demişti ki: "Ey Hükümdar! Biz cahiliye zihniyetine sahip bir kavimdik; ağaçtan, taştan yapılmış putlara tapardık. Kendiliğinden ölmüş murdar hayvanları yerdik. Helal nedir, haram nedir bilmezdik. Kız çocuklarımızı diri diri toprağa gömerdik. İnsanlık dışı bütün kötülükleri yapardık. Akrabalarımızla ilgilenmez, komşuluk hakkı diye bir hak tanımazdık. Kuvvetli olanlarımız zayıf olanlarımızı ezerdi; zenginlerimiz fakirlerin sırtından geçinirdi. Biz bu haldeyken Allah Celle ve Alâ bizim içimizden asil, soylu, doğru, emin, güvenilir, iffetli olarak bildiğimiz birini Peygamber olarak gönderdi. O bizi bir olan Allah'a iman etmeye davet etti. Yalnızca O'na ibadet etmeye çağırdı. Atalarımızdan miras kalan putlara tapmaktan bizleri kurtardı. Doğru söylemeyi, emanete riayet etmeyi, akrabalarla iyi geçinmeyi, komşuları gözetmeyi öğretti. Bütün kötülük ve günahları, kan dökmeyi, yalancı şahitlik yapmayı, yetim malına el uzatmayı, namuslu kadınlara iftira etmeyi yasakladı. Biz de onu doğruladık; âmennâ ve saddaknâ dedik, tasdik ettik. Allah'tan ona gelenlere tabi olduk. Sadece Allah'a ibadet ederek O'na hiçbir şeyi ortak koşmadık. O'nun haram kıldıklarını haram, helal kıldıklarını helal kabul ettik. Halkımız bu sebeple bize düşman oldu, bize zulmetti. Allah'ı bırakıp eskisi gibi putlara tapınmamızı istediler. Dinimizi yaşayamaz olduk; baskı ve zulümler dayanılmaz bir noktaya geldiğinden senin ÷lkene sığındık. Senin adaletine geldik; seni başkalarına tercih ettik; senin himaye ve komşuluğuna can attık. Ey Hükümdar! Biz senin yurdunda hiçbir kötülüğe maruz kalmayacağımızı umut ediyoruz."

Aziz davetliler,

Bizim milletimizin sevgi merkezli bir Peygamber tasavvuru vardır. Biz ilahilerimizle, kasidelerimizle, naatlarımızla Resûl-i Ekrem'e en derin sevgimizi ifade etmişiz. Bizim Fuzûlî'miz Anadolu coğrafyasının şekillenişini dahi Resûl-i Ekrem Efendimizin sevgisiyle, sevdasıyla, muhabbetiyle özetlemiştir:

“Hâk-i pâyine yetem der ömrlerdir muttasıl,

Başımı daşdan daşa urup gezer âvâre su”

derken, Fırat’ın ve Dicle’nin sularının deli deli akışını, bir an önce Resûl-i Ekrem’in hâk-i pâyine, ayağının tozuna kavuşmaya çalışan âşıklara benzetmiştir.

Bizim Süleyman Çelebi’miz, Resûl-i Ekrem aleyhisselâmın doğumunu Vesîletü’n-Necât’ta bize tarif ederken, Bursa’nın Türkmen köylerinde dünyaya gelmiş, bizden biri olarak konuşur ve der ki,

“Susadım gayet harareten kat’î,

Sundular bir cam dolusu şerbeti”

Milletimizin kendi çocuklarına verdiği isimlerde en çok Peygamberimizin ismi vardır. Birçok tören ve merasim, ona salât ve selâm getirerek başlar ve biter. Ülkemizi savunan askerlerimize “Mehmed” adını verir, orduya “Peygamber ocağı” deriz. Peygamberimizin doğduğu gün, bizim milletimiz için her türlü sıkıntıdan kurtuluşu, millet olarak yeniden doğuşu temsil eder. Bunun içindir ki, Milli Mücadelenin sonucunda açılan Meclis, miladi olarak Kutlu Doğum Haftası’nın ilk cumasına denk getirilen bir günde, bütün yurt sahinde indirilen hatimlerle, okunan Buhârî-i Şeriflerle, icra edilen Mevlid-i Şeriflerle açılır. Ayrıca o yıllarda çıkarılan bir kanunla veladet-i Nebi ile hâkimiyet-i milliye bir kabul edilerek aynı kanunla bugün bayram ilan edilmiştir.

Söz konusu kanun maddesi Türkiye Büyük Millet Meclisi Hükümetinin Resmi Gazete’sinde aynen şöyle yer almıştır:

“12 Rebiülevvel gecesiyle gününün milli bayram addine dair kanun.”

“Madde 1: Leyle-i velâdet-i Hazret-i Risâlet Penahi’ye müsadif olup, Türkiye’de saltanat-ı şahsiyyenin ilgasıyla hukûk-i saltanatın uhde-i millette istikrarını ve hâkimiyet-i milliyenin tesisini sûret-i kat’iyede tespit eyleyen kararın Türkiye Büyük Millet Meclisince kabul eylediği 12 Rebiülevvel gecesi ile günü Hâkimiyet-i Milliye Bayramı addolunmuştur.

Madde 2: İşbu kanun tarih-i kabulünden muteberdir.

Madde 3: İşbu kanunun icrasına Türkiye Büyük Millet Meclisi memurdur.”

Milletimizde var olan bu sevgiyi yıllar sonra Diyanet İşleri Başkanlığı bilgiye dönüştürmek için, anma toplantılarını anlama toplantılarına dönüştürmek için Kutlu Doğum Haftalarını başlatmıştır. Kutlu Doğum Haftası Mevlid-i Nebi’nin alternatifi değildir. Kutlu Doğum Haftası dinî bir gün, gece ve hafta değildir; ilmî ve fikrî bir haftadır. Yani Resûl-i Ekrem’i (s.a.s.) daha önce nasıl mevlit programlarında anıyorsak, bu sefer miladi takvime göre onu anma, anlama, onun rahmet mesajını bütün insanlık ile buluşturma çabası ve gayretinden ibarettir.

Her sene millet olarak, ümmet olarak ve insanlık olarak muhtaç olduğumuz bir konu üzerinde duruyoruz. 2011 yılında “Hz. Peygamber ve Merhamet Eğitimi”, 2012 yılında “Hz. Peygamber, Kardeşlik Ahlâkı ve Hukuku”, 2013’te “Hz. Peygamber ve İnsan Onuru”, 2014’te “Hz. Peygamber, Din ve Samimiyet”, 2015 yılında ise “Hz. Peygamber ve Birlikte Yaşama Ahlâkı” temalarını ele aldık. Bu sene “Hz. Peygamber, Tevhit ve Vahdet” diyoruz; insanlığı diriltmek için gelin birlik olalım, insanlığı yaşatmak için gelin birlik olalım, insanlığı yüceltmek için gelin birlik olalım çağrısıyla milletimizin huzuruna çıkmış bulunuyoruz.

Saygıdeğer Başbakanım,

Aziz dinleyenler,

İnsanlık bugün bir değersizlik ve değersizleşme girdabı içerisinde. Bize değer kazandıracak yegâne kaynak olan ilahi dini kendi elimizle insan eliyle değersizleştiriyoruz. Değer üretmeyen bir dindarlık anlayışı hepimizi kuşatmış vaziyette. Son Peygamber’in (s.a.s.) getirdiği değerlerle insanın dirilmesi, insanlığın yücelmesi gerekiyor.

Neden tevhit ve vahdet? Neden bu sene Resûl-i Ekrem’in hayatından hareketle tevhit ve vahdet üzerinde duruyoruz? Zira ülkemizde ve coğrafyamızda, yurt dışındaki millet varlığımızla beraber 3 sorunun cevabını aramaya çalışacağız:

İslam’ın özü ve ruhu, İslam medeniyetini ayakta tutan yegâne iksir olan tevhit neden müminler ve muvahhitler arasında vahdete dönüşmüyor? İman neden eman toplumlarını inşa etmiyor, neden güveni inşa etmiyor? İslam neden selamı, barışı gerçekleştiriyor? Bu hafta vesilesiyle bütün camilerimizde, salonlarımızda, ülkemizde ve coğrafyamızda bu üç sorunun cevabı üzerinde durmaya çalışacağız.

Bugün savaşların ve şiddetin gölgesinde kaos teolojileri üreten nevezhur dinî akımların İslam’a ve Müslümanlara verdiği en büyük zarar nedir, diye sorarsanız, en büyük zarar tevhit anlayışındaki sapma olmuştur. Zira tevhit; varlığı, insanı, toplumu, tarihi, kültürü, kâinatı, medeniyeti yorumlayan bir ilke iken, birilerinin eliyle sadece soyut bir inanca, başkasını tekfir eden bir ideolojiye dönüşebilmiştir. Bugün İslam dünyasını kuşatan en büyük sorun; tevhidin bütün kâinatı, bütün insanlığı, tarihi, kültürü, sanatı, medeniyeti yorumlayan bir ilke olmaktan çıkarılıp, Müslüman’ın dilinde başkasını tekfir eden bir ideolojiye dönüşmesidir.

Tevhit, Allah’ın tek, mutlak ve üstün yaratıcı olmasıdır. Tevhit, mutlak birliğin, yüceliğin ve celalin büyüklüğünü haykırır ve seslendirir. Tevhit, kulluk ve köleliğin kul ve köle olanlara yapılmayacağını ilandır. Tevhit, insan ürünü din ve inançların iddialarını karşılıksız bırakır; cehaletten türeyen bütün hurafelere kapıyı kapatır. Tevhit, tabiat ve fizik ilimlerinin kutsal ile metafizik âlemle ilişkisini sürdürmeyi hedefleyen bir İslam ilkesidir. Tevhit, bilim ve medeniyetin düşmanı olan batıl inanç ve hurafelerin panzehiridir.

Tevhit medeniyeti, yerli ve yabancı diye tebaasını ikiye ayırmaz. Tevhit medeniyeti, mensuplarını ve bütün insanlığı dil, ırk, renk, etnik köken esasına göre asla tasnif etmez. Tevhit medeniyeti, kâinatı batı, doğu, kuzey, güney diye ayırmaz. Tevhit, en yüce olan Hâlık'ın vahdaniyetinde toplumu birbirine bağlar. Tevhit ve vahdet olmadan medeniyetin inşası mümkün olmaz. Zamanla mekânın tevhibi, insanla kâinatın tevhibi, tarihle toplumun tevhibi, tevhit hakikatının birer parçasıdır. “Allah'ın yeryüzündeki halifesi”, tevhibin sayesinde amaçsız ve gayesiz yaratılmadığı, yalnız olmadığı, Yaratan'ın ona her şeyden yakın olduğunu bilir. Tevhit, akıl sahibi olanlara insanlığını hatırlatır. Hem insanı alçaltmaz, hem de asla ilahlaştırılmaz. Tevhit, insanın kıymetini erdemleriyle değerlendirir ve insanı tanrılaştırma yönündeki bütün düşünceleri reddeder. Tevhit, insana dünyadan kopmayı ve var olandan uzaklaştırmayı önermez, ancak dünyaya kul ve bende olmayı da asla kabul etmez.

Sözlerimi son zamanlarda Cizre Ulu Camii'nin minberinden, Silvan Selahaddin-i Eyyubi Camii'nin minberinden, Silopi Merkez Camii'nin minberinden seslendirdiğim, Resûl-i Ekrem'in (s.a.s.) hayatından bir örnekle bitiriyorum.

Sevgili Peygamberimizin ashâbı, aralarında oturmuşlar sohbet etmektedir. Ancak içlerinden birisinin Selman-ı Farisi ile kişisel bir problemi vardır. Selman (ra) tam Mescid-i Nebevi'den içeri girerken o zat etrafındaki halkaya “Soyun sopun nedir?” diye sorar. Herkes soyunu anlatmaya başlar. Birisi, “Ben Temim kabilesindenim; Temim kabilesi insanların en şerefliisidir.” der. Bir başkası “Ben Evs kabilesindenim.”, bir diğeri “Ben Hazrec'tenim.”, bir başkası “Ben Kureys'tenim.” der.

Ve sonra o zat Arap olmayan Selman'a dönerek, “Ey Selman, senin soyun sopun, sülalen nedir?” diye sorar. Selman-ı Farisi (ra) şu cevabı verir: “Ben de İslam oğlu Selman'ım!” Sonra sözlerine devam eder: “Ben dalaletteydim, Allah beni Muhammed'le hidayete erdirdi. Fakirdim, Allah beni Muhammed Mustafa'yla zenginleştirdi. Köleydim, Allah beni Muhammed Mustafa'yla özgürleştirdi.”

Bunu duyan Hz. Ömer topluluğun yanına gelerek, “Benim kim olduğumu, benim de soyumu sopumu öğrenmek ister misiniz?” diye sorar. Ve sonra der ki, “Ben İslam oğlu Ömer, İslam oğlu Selman'ın kardeşiyim!”

İşte bu hafta Resûl-i Ekrem'in tevhit ve vahdetle bütün Müslümanlara öğretmek istediği asıl mesaj budur!

Hepinizi saygıyla selamlıyorum.

*Kutlu Doğum Haftası Açılış Konuşması, 09 Nisan 2016 / Ankara